CEL DE AL TREILEA REICH ŞI EUROPA DE SUDEST

D. minsitru Neubacher, însărcinat special al Reichului, pentru chestiunile economice, a ţinut înaintea reprezentanţilor economiei româneşti o conferinţă din care reproducem următorul rezumat:

Conferenţiarul a arătat la început că destrămarea Europei, precum şi toate izvoarele de primejdii care-i turburau pacea, îşi au origina în Tratatul dela Versailles. Oamenii, care au impus Germaniei acel dictat de pace, purtau răspunderea dezorganizării politice şi economice a Europei, în special a Europei Centrale. Două principii, diametral opuse, au luptat pentru organizarea spaţiului Europei Centrale: principiul legăturilor naturale, bazat pe spaţiile care se completează economiceşte şi principiul artificial bazat pe sistemul francez al alianţelor militare. D. Neubacher este de părere că industria artificială care a fost creată ca aceasta să aibă putinţă să se aprovizioneze în materii prime, beneficiind de tarife vamale reduse şi alte mijloace administrative de protecţie, a contribuit într'o mare măsură la înăsprirea crizei agrare din Europa de Est şi de Sudest. El a schiţat apoi încercările pe care le-au făcut statele din Sudest la conferinţele agrare dela Bucureşti, Sinaia şi Varşovia pentru a găsi rezolvarea crizei agrare şi anume prin constituirea unui fel de cartel politico-comercial al statelor agrare. Cartelul acesta avea drept scop desfacerea prisosului agricol printr'un schimb privilegiat de produse cu ţările industriale. O asemenea ţară nu putea fi decât Germania şi de aceea se poate înţelege de ce politica franceză a torpilat continuarea unor asemenea discuţii. Prin proectul de uniune vamală germano-austriacă din 1931, care deschidea larg uşa pentru toţi ceilalţi, s'a făcut încercarea inversă, dar ca intenţii aceiaşi: să se creeze între statele în mare parte industriale şi cele în mare parte agricole un schimb de mărfuri cu precădere, care să croiască chiar drumul spre o uniune vamală. Proiectul acesa a fost combătut de Franţa la Geneva şi la tribunalul de arbitraj din Haga, răspunzându-i-se în anul 1932 din partea Franţei prin aşa zisul proiect al celor 5 state al lui Tardieu, proiect care trebuia să facă din Mica Antantă, din Austria şi din Ungaria un bloc economic solidar. Proiectul acesta, pur politic şi nerealizabil din punct de vedere economic, a fost înmormântat la conferinţele dela Londra şi dela Stressa. Proiectul de mai târziu, numit proiectul Hodza nu era altceva decât o reeditare a proiectului Tardieu de către preşedintele de consiliu al Cehoslovaciei.

Reichul al III-lea a dezvoltat dela început relaţiile sale economice cu vecinii din Sudest, pe baza unei politici comerciale orientată pe regiuni. Urcarea bruscă a tranzacţiilor internaţionale de comerţ cu statele din Sudest arată cât se poate de limpede că între spaţiul economic al Naţiunei germane şi acel dunărean există o perfectă completare.

D. ministru Neubacher a subliniat faptul că organizarea Europei a avut mult de suferit din pricina exagerării ce s'a făcut cu principiul naţionalităţilor, a cărui origină se găseşte în ideile revoluţiei franceze.

Viitorul imenselor spaţii economice, care există pe acest pământ, depinde de constiinţa de care trebuie să fie pătrunşi toţi europenii de a tinde spre o înaltă comunitate de destine a popoarelor europene. Asemenea comunitate este realizabilă şi datorită progresului făcut de mijlocul nostru de transport, căci avionul care sboară într'un spaţiu de timp relativ mic peste mai multe ţări, este mai demn de admiraţia noastră decât dezorganizarea politică şi economică a ţărilor al căror ceruri el le străbate. Naţiunea germană are nestrămutata convingere că din această criză va eşi o Europă nouă, mai bună.

Conferenţiarul şi-a încheiat expunerea subliniind marile schimbări survenite în această ţară şi însemnătatea istorică a marei manifestaţii pe care au făcut-o legionarii în gara Mogoşoaia cu ocazia întoarcerii Generalului Antonescu din călătoria sa plină de succese.

PLATA BONURILOR DE RECHIZIŢIE

Comunicatul Nr. 13

In conformitate cu hotărîrea preşedinţiei consiliului de miniştri, se aduce la cunoştinţa tuturor posesorilor de bonuri de rechiziţie, următoarele:

1. Cu începere dela 1 Decemvrie 1940, se va face achitarea următoarelor categorii de bonuri de rechiziţie:

— cele ce au fost emise pentru plata chirii animalelor, harnaşamentului, trăsuri hipo, biciclete, autovehicule şi motociclete, rechiziţionate până la 29 Iunie 1940;

— cele ce au fost emise pentru plata bunurilor care în timpul rechiziţionării, au murit, dispărut sau au fost distruse;

— cele ce au fost emise pentru plata diferitelor stricăciuni, aduse bunurilor rechiziţionate.

2. Se va plăti într'o primă tranşă până la Martie 1941, bonurile de rechiziţie ale:

— locuitorilor săraci dela sate, proprietari a cel mult 10 ha. pământ arabil şi care nu mai au şi alte îndeletniciri;

— locuitorilor care se ocupă cu cărăuşia;

— locuitorilor proprietari ai unui singur autovehicul, care formează mijlocul de existenţă, neavând nici un alt venit de orice natură şi sub orice formă.

3. Achitarea bonurilor de rechiziţie se va face numai aceluia, pe numele căruia a fost emis bonul, intermediarii şi cesionarii fiind excluşi.

4. Pentru a se putea achita un bon de rechiziţie se va proceda astfel:

a) Toţi posesorii de bonuri de rechiziţie specificaţi mai sus, vor depune până la 1 Decemvrie 1940, bonurile de rechiziţie ce posedă la percepţiile fiscale unde sunt impuşi.

Bonurile emise pentru bunurile moarte, distruse sau dispărute în timpul rechiziţionării, precum şi cele pentru stricăciuni, vor fi însoţite fie de o adeverinţă dela unitatea respectivă, fie de o copie după decizia comisiei mixte sau centrale de rechiziţii.

La depunere li se vor elibera de către percepţii o adeverinţă tip, în care se va indica numele şi pronumele, domiciliul, numerele de serii ale bonurilor şi valoarea înscrisă în bon.

Percepţiile vor înainta bonurile de rechiziţie administraţiei de încasări şi plăţi, care le vor depune cercurilor de recrutare respective.

b) La cercurile de recrutare, bonurile vor fi recalculate şi verificate de către un delegat al administraţiei financiare şi un delegat al cercului de recrutare.

Recalcularea bonurilor de rechiziţie emise pentru plata chirii, se va face astfel:

— dela 1-15 zile rechiziţie, se va calcula chiria minimă din tariful rechiziţiilor, publicat în M. Oficial nr. 181 din 8 August 1940;

— dela 16-30 zile rechiziţie, această chirie se va reduce cu 25%;

— dela 30 zile rechiziţie în sus, chiria din tarif va fi diminuată cu 50%.

Sumele de mai sus totalizate, se vor majora cu 20% conform tarifului pe 1940/1941 publicat în M. Oficial nr. 138 din 18 Iunie 1940.

La suma rezultată prin această majorare, se va aplica o reducere de 50%, iar rezultatul va fi suma ce urmează a se plăti.

c) După aceste operaţiuni, bonurile de rechiziţie vor fi trimise la unităţi pentru a se controla cu cotoarele, de unde prin cercurile de recrutare vor fi retrimise administraţiilor de încasări şi plăţi, care vor dispune achitarea valoarei lor, după dispoziţiunea ministerului de finanţe.

Moartea lui Dimitrie Iuca

Miercuri a încetat din viaţă fostul ministru Dimitrie Iuca, una din figurile proeminente ale vechiului parlamentarism.

Născut la Giurgiu la 7 Martie 1882, a intrat de tânăr în politică, inscriindu-se în partidul liberal. A fost ales de 8 ori în Parlament, în 1914 a fost prefect al judeţului Vlaşca, iar după război subsecretar de stat şi apoi ministru la departamentul internelor.

Locot.-colonel în rezervă, fruntaş al baroului de Vlaşca, Dimitrie Iuca lasă pretutindeni cele mai bune amintiri şi cele mai sincere regrete.

Cu el dispare un om de o politeţă desăvârşită, de o onestitate fără reproş, gata să vină în ajutorul oricui avea nevoe de sprijinul său, un om de omenie în adevărata accepţie a cuvintelor.

Va fi înmormântat azi, Vineri, la Giurgiu.

DELA MIŞCAREA LEGIONARĂ

COMUNICAT

Ni s'a adus la cunoştinţă că indivizii Niculescu Ion, domiciliat în şos. Ferdinand 20 şi Marin Todorescu, domiciliat în str. Braşoveni 42, cari s'au făcut vinovaţi de furt în seara zilei de 25 c., spre a intimida pe sergentul din post, care i-a arestat, s'au dat drept legionari.

Interesându-ne la toate organizaţiile legionare, am constatat că sus numiţii n'au fost niciodată înscrişi în Mişcarea Legionară şi nici n'au avut vreo legătură cu ea, iar pentru faptul de a fi furat cât şi pentru acela de a se dat drept legionari, crezând că prin aceasta vor căpăta circumstanţe atenuante, ei au fost deferiţi parchetului.

Sosirea ansamblului Academiei din Roma şi conferinţa d-lui Corrado Pavolini

Duminică 1 Decembrie va sosi în Bucureşti ansamblul Academiei din Roma compus din 35 de actori şi condus de Corrado Pavolini.

Reprezentaţiile companiei vor avea loc, după cum s'a anunţat la 3, 4, 5 şi 6 Decembrie şi vor fi precedate de o conferinţă asupra „Teatrului contimporan" care va fi ţinută de d-nul Corrado Pavolini Luni 2 Decembrie la orele 18 în sala Fundaţiei Universitare „Carol I".

Invitaţiile pentru conferinţă se pot ridica dela Institutul de Cultură Italiană, Calea Victoriei 196, între orele 11—13 şi 16—20.

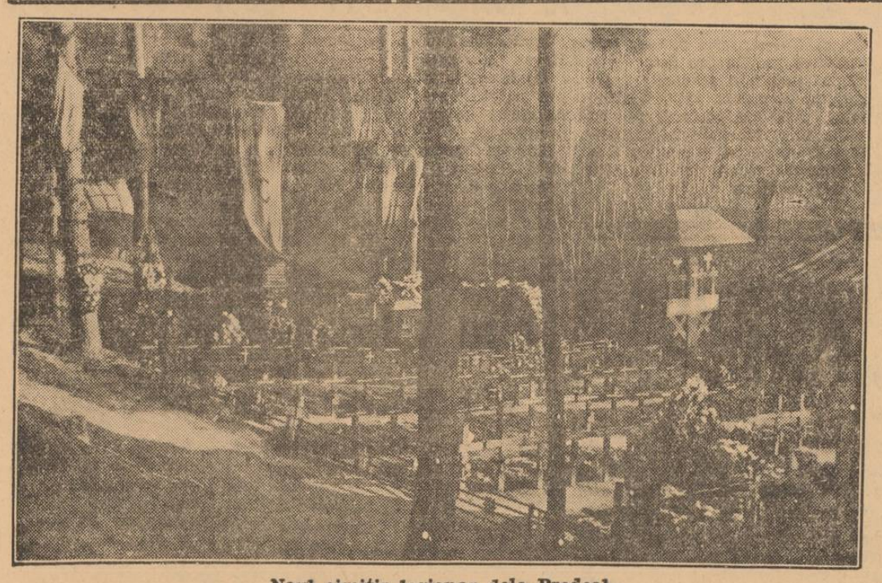

Noul cimitir legionar dela Predeal

63 de ani dela căderea Plevnei

S'au împlinit ieri 63 ani dela capitularea trupelor turceşti de sub comanda lui Osman Paşa, după un lung asediu al armatelor aliate ruso-române.

Acest eveniment istoric, n'a însemnat numai sfârşitul victorios al războiului nostru pentru independenţă, ci sfârşitul unei epoci şi începutul unei alte epoci pentru poporul românesc.

După Griviţa şi Plevna doborîntul român a rămas simbolul luptătorului eroic pentru libertatea naţiunei române şi independenţa ţării, iar domnitorul Carol, a devenit primul rege al României. De-atunci a început renaşterea românismului. Nu trebue să uităm că trecerea Dunărei de către armata noastră, în Bulgaria, s'a făcut după înfrângerea armatei ruseşti în Balcani şi în urma cererii de ajutor grabnic şi în orice condiţii adresată de marele duce Nicolae domnitorului României, Carol. In acele momente critice pentru armata imperială rusă, România n'a şovăit să-şi trimeată mica sa oştire în Bulgaria, ca să lupte alături de cea rusă, în condiţiile cele mai grele, dar cu încrederea nestrămutată în victorie, atât pentru independenţa sa, cât şi pentru cauza naţionalităţilor creştine din Balcani.

Sângele vărsat generos de Români în câmpiile Bulgariei a contribuit la liberarea poporului vecin dela sud, după cum a sporit încrederea fraţilor noştri de peste Carpaţi în apropiata lor liberare prin înfăptuirea idealului naţional.

Căderea Plevnei, în ziua de 28 Noembrie 1877, a fost şi pentru Românii din Transilvania şi Bucovina o zi de sărbătoare naţională şi de înălţare sufletească, care a sporit încrederea în virtuţile şi forţele neamului românesc şi în apropiata înfăptuire a României întregite.

UN DOCUMENT AL VREMII

Iată cum anunţă, în ziua de Miercuri 30 Noembrie 1877, ziarul „TELEGRAFUL" luarea Plevnei:

Bucuresci, 29 Noembre.

PLEVNA A CĂDUTĂ.
TRAIASCA ROMÂNIA!
TRĂIASCA ARMATA ROMÂNĂ.

A séră la şépte ore amu' primit următórea telegramă:

„Osman-pasa s'a predatu. Plevna se află în puterea armatei ruse şi armatei române."

La nouă ore avému acésta scire:

„Osman-pasa a încercatu o eşire spre Vidin, dérú a fostu opritu de armatele aliate din faciă'i. Pe cându s'a începutu lupta, alte armate ruso-române i-a tăiatu calea pe la spate, puindu astu-felu armata turcă între două focuri.

„Atunci s'a încinsu o luptă disperată. Osman singurú s'a pusu în fruntea batalionelorú sele; însă, perdêndu mulţi ómeni şi căděndu chiar elú rănitú, s'a predatu fără nici o condiţiune."

Aceste scîrî esplică în destulú faptulú şi direcţiunea în care voia sĕ încerce Osman; nu scăparea, ci se'şi îndeplinéscă datoria de care vorbia acumú câte-va dile.

Glorie lui! Elú a scăpatú onórea armatei turcescĭ şi a imperiuluĭ otomanú.

Acumú că Plevna e în mâinile armatelorú aliate, sĕ comunicămú lectorilorú nostrii o scire care până erî era o taină.

Şi décă Osman nu încerca acésta eşire disperată, totuşi se luase măsurí ca în câte-va dile armata aliată sĕ ocupe celú puţinú reduta Plevniţa, fără asaltú.

Pe de o parte se minase acea redută de armata română de la Grivitza, érú pe de alta se lucra de armata română la abaterea rîuluĭ Vid din matca sea.

Eşirea luĭ Osman însĕ a făcutú inutile acele lucrărí.

Până adí, la nouĕ ore de diminéţă, nu avemú nicĭ unú altú amĕnuntú. Indată însĕ ce vorú sosi, le vomú da la „Ultime scirí" pe fiecare orá.

Ajutorarea comercianţilor refugiaţi

La camera de comerţ şi de industrie din Capitală s'au întrunit, în şedinţă comună, comercianţii şi industriaşii refugiaţi din teritoriile cedate.

A prezidat d. Dumitru Ifrim, vicepreşedintele Camerei, care anată că actualii conducători ai ţării înţeleg mai bine decât oricine situaţia materială şi mai ales starea sufletească a refugiaţilor şi a celor nevoiaşi. Dovadă este faptul că primul gând ce l-au avut şi prima lor înfăptuire, îndată după victorie, a fost „Bătălia Ajutorului Legionar".

Au ajutat pe cei sărmani, au venit în ajutorul celor loviţi de năpasta cutremurului. Vor veni şi în ajutorul comercianţilor şi industriaşilor refugiaţi, cari nu au putut fi încă integraţi în viaţa noastră economică. Li se vor acorda, în mod sigur, creditele de care au nevoe acei ce sunt vrednici.

S'a discutat problema plasării şi ajutorării comercianţilor refugiaţi.

In urma discuţiilor avute s'a hotărît să se intervină din nou la C.A.M. şi M.A.T. ca să li se acorde, cu preferinţă, dreptul de a desface articolele monopolizate.

Totodată s'a hotărît să se facă apel la întreprinderile mai importante pentru a angaja dintre aceste elemente capabile şi harnice, care s'au văzut nevoite să-şi părăsească întregul lor avut.

Centenarul lui Alphonse Daudet

Ziarele franţuzeşti ne aduc vestea că, la Nîmes, s'a sărbătorit zilele trecute centenarul lui Alphonse Daudet, printr'o solemnitate de impresionantă simplicitate. Autorul lui **Jak** şi **Sapho**, creatorul lui **„Numa Roumestan"** a fost comemorat printr'un grandios pelerinagiu la Moara din Fontvieille, unde Alphonse Daudet a scris, după cum se ştie, vestitele sale **Scrisori.** Această moară a fost restaurată acum câtiva ani de d. Jean des Vallières, subtilul scriitor provensal. In moară s'a organizat un muzeu comemorativ. Serbările au avut un succes atât de mare, încât administraţia P. T. T. franceză a consacrat un timbru special celebrei mori din Fontvieille.

Ziarul nostru a publicat la timp amănunte interesante despre viaţa şi opera delicatului romancier Alphonse Daudet care a scris pagini caracteristice despre moravurile şi psihologia contemporanilor săi. Scrierile sale sunt remarcabile prin puterea analizei, a spiritului de observaţie şi a coloritului sugestiv.

L. I.

„Suferinţele şi moartea lui Ştefan cel Mare şi Carol I"

Conferinţa d-lui prof. dr. Petruş Niculescu la universitatea Mihăileană din Iaşi

Iaşi, 26 Noembrie

Duminică după amiază, d. prof. dr. P. Niculescu, a ţinut o conferinţă, în aula Universităţii, din oraşul nostru, despre „Suferinţele şi moartea lui Ştefan cel Mare şi Carol I", în care a căutat ca îmbinând adevărul istoric cu cel medical, să evidenţieze exemplul pe care-l pot da prin calităţile lor generaţiei tinere.

Ştefan cel Mare este, prin faptele sale, o figură de epopee, care călăuzeşte paşii neamului nostru. El a răsărit numai o clipă, în perspectiva veşniciei timpului, pentruca faptele sale să lumineze toată istoria neamului românesc. Din punct de vedere medical, Ştefan cel Mare a fost un caracter tiroidian şi suprarenal. Era de o gândire rapidă şi de un curaj nemaivăzut, astfel că ni-l putem uşor imagina, citind portretul pe care i l-au făcut cronicarii contemporani: „unde nu gândeai acolo îl găseai", sau „unde vedea nevoia, însuşi se vâra pentru ca văzându-l ai săi, să nu dea îndărăt".

Această rapiditate de gândire, îi dădea un admirabil simţ al realităţii şi o genialitate diplomatică. Deacea n'a luptat decât cu câte un singur duşman şi în decursul celor patruzeci de războaie n'a cunoscut decât două înfrângeri. Războaele le pornea şi le ducea în grabă, astfel că îl putem considera ca pe un precursor al războiului fulger.

Fiind suprarenal, din punct de vedere biologic, era un om harnic, cu trup viguros. Trecea uşor dela milă la cruzime şi totuşi în fond era de o sensibilitate rară. Lăcaşurile sfinte zidite de el, nu pot fi considerate decât ca o materializare a năzuinţelor sale pentru frumos. Fiind cruţ, înseamnă că la el moartea nu însemna mare lucru, el însuşi netemându-se de ea.

Rănit în diferite lupte, Ştefan cel Mare, trebuia operat. In urma luptei dela Chilia, în care a fost rănit i se face o operaţie primitivă, fan sufere cu o putere sufletească potrivită timpurilor de atunci. Ştenemai întâlnită, această operaţie care se făcea cu fierul roşu, neavând alt anestezic decât gândul la Dumnezeu, în timp ce buzele şopteau Tatăl nostru.

Carol I este altă mare figură care domină ca un titan istoria noastră. Şi el a suferit, deşi mai puţin. Avea o afecţiune cardiacă însoţită de alta abdominală. In afară de suferinţele fizice, Carol I trebuia să le îndure şi pe cele sufleteşti, căci se găsea între cuvântul dat Germaniei şi călcarea Constituţiei române, pe care jurase. Din memoriile atasaţilor străini şi ale doctorului Mamulea, putem constata că Regele Carol I a murit de ceeace în limbajul curent numim „moarte de inimă rea".

Desgroparea osemintelor Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor s'a terminat Miercuri

Cele 14 sicrie au fost transportate la bis erica Sf. Ilie Gorgani

Osemintele după deshumare înainte de a fi aşezate în cosciuge.

Echipele de legionari au lucrat Marţi toată noaptea, în continuare, la înălţurarea enormei lespezi de beton, care a fost aşezată peste trupurile Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor. La ora 7 jumătate dimineaţa, cu ajutorul macaralelor, lespedea a fost dată la o parte.

Comandanţii „Bunei Vestiri" şi comandanţii legionari şi ajutorii comandanţi au început săpăturile pentru desfacerea mormântului.

După înlăturarea primului strat de pământ, târnăcoapele şi lopeţile au fost date la o parte, lucrându-se cu cea mai mare atenţie.

Deoparte şi de alta a mormântului, movilele de pământ se înalţă mereu.

Crucea cu candela aprinsă străjuieşte alături.

Familiile îndoliate ale martirilor au venit la căpătâiul lor: d-na Codreanu, mama Căpitanului; d-na Elena Corneliu Z. Codreanu, soţia Căpitanului; d. prof. Ion Zelea Codreanu; familia lui Nichi Constantinescu; părinţii lui Doru Belimace şi familiile tuturor martirilor sugrumaţi, împuşcaţi şi prăvăliţi în groapa cu vitriol, sub lespedea de piatră.

Sufletele pioase au adus flori, tămâe şi lumânări aprinse.

Din groapă au început să se scoată primele relicve.

După o muncă atentă de câteva ore, au fost scoase toate trupurile. Identificarea s'a făcut cu cea mai mare minuţiozitate.

Ion Caratănase a fost identificat după pullover şi o trusă care se găsea lângă bagaje.

Fane Georgescu după portmoneu cu două reţete medicale.

Ştefan Curcă după verigheta din deget.

Ion Trandafir după cojoc şi un prosop de lângă el.

Gavriliă Bogdan, după fular, pullover şi tabachere.

Ion Atanasiu după o hârtie împăturită în buzunar, pe care e scrisă o rugăciune.

Căpitanul, după trei cruciuliţe dela gât, iconiţă medalion şi inelul din deget. Alături câteva valize cu obiecte.

Iosif Bozântan, după dantură.

State Grigore Ion, după verigheta şi tabachere.

Vlad Radu, după cartea de rugăciuni şi un medalion.

Ion Pele după verigheta şi tabacherea din buzunar.

Nichi Constantinescu după haine, după streangul din jurul gâtului, cascheta de ocnaş şi lanţurile dela picioare.

Ion Caranica după conformaţia oaselor faciale.

Doru Belimace după înfăţişare şi câteva obiecte mărunte găsite asupra lui.

Frânturile de trupuri au fost aşezate în 14 sicrie simple şi depuse pe lespedea de beton.

La căpătâiul lor au fost aprinse lumânări şi s'a oficiat cea dintâi slujbă creştinească.

Apoi, comandanţii „Bunei Vestiri" şi comandanţii legionari au ridicat pe umeri cele 14 sicrie şi le-au aşezat în camioanele automobile, cari au pornit încet spre biserica Sf. Ilie Gorgani.

LA BISERICA SF. ILIE GORGANI

La ora 11 jum. seara autocamionul funerar a ajuns la biserica Sfântul Ilie Gorgani, unde sicriile au fost luate pe umeri de către legionari şi aşezate în sfântul lăcaş, în ordinea următoare:

Pe catafalcul improvizat în mijlocul bisericii a fost pus sicriul argintiu, — acoperit cu giulgiu tricolor şi flori, — cu rămăşiţele Căpitanului; la picioarele catafalcului cele trei sicrie verzi, cu rămăşiţele Nicadorilor, iar la capul catafalcului, înşiruite pe două rânduri de câte cinci, celelalte zece sicrie verzi, ale Decemvirilor.

Atât sicriile Nicadorilor cât şi ale Decemvirilor sunt înfăşurate de asemeni în giulgiu tricolor şi acoperite de flori, — la capul fiecărui sicriu fiind prinse tăbliţe de bronz, pe care au fost gravate numele celor ce odihnesc în ele.

*

După aşezarea sicriilor în biserică, s'a oficiat un serviciu religios de către P. S. S arhiereul Veniamin Pocitan Ploeşteanul, vicarul Patriarhiei, înconjurat de un sobor de preoţi.

Au asistat la această tristă ceremonie, — în afară de familiile defuncţilor, — d-nii: prof. Ion Zelea Codreanu, colonel Ştefan Zăvoianu, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi Mile Lefter, comandanţii „Bunei Vestiri", precum şi alţi numeroşi comandanţi legionari.

După terminarea slujbei religioase la ora 12 noaptea, s'a permis numerosului public ce staţiona în faţa bisericii, să se perinde în jurul catafalcului.

Perindarea a durat până târziu după miezul nopţii, — în timp ce un preot citeşte în permanenţă rugăciuni.

In amforele aşezate la cele patru căpătâe ale catafalcului ard miresme: smirnă şi tămâe, iar gărzi de legionari, — ce se schimbă din jumătate în jumătate de oră, — continuă a face de veghe.

ADUNĂRI STUDENŢEŞTI LA IAŞI

Iaşi, 26 Noembrie

Duminică 24 Noembrie s'a ţinut a treia şedinţă a studenţilor creştini, la care a luat parte un mare număr de studenţi şi studente.

D. Cobâlaş N., preşedintele centrului studenţesc a cerut, ca şi în alte rânduri, colegialitate între studenţi. Prin aceasta se urmăreşte să se realizeze adevărata camaraderie.

Vorbeşte apoi d. **Lică Gh.**, preşedintele centrului studenţesc, care, arătând că şi în momentele de faţă mai sunt unii care pun mai presus de orice interesele lor, roagă pe toţi ca să depună munca lor pentru neam mai întâi, şi apoi să se îngrijească de ei înşişi.

ADUNAREA SOC. STUDENŢILOR IN DREPT

La facultatea de drept a fost adunarea soc. studenţilor în drept, sub preşedinţia d-lui N. Cobâlaş, care a arătat cum trebue să fie un legionar. D-sa a citit câteva fragmente din cartea „Românul de mâine şi românismul nostru", de Aex. Cantacuzino, care reprezintă portretul românului aşa cum îl vede el.

Apoi corul a cântat „Sfântă tinereţe legionară" şi „Ştefan Vodă", după care şedinţa a luat sfârşit.

CONCERT SIMFONIC SOLEMN

In seara de Vineri, 29 Noemvrie, ora 9, va fi în sala „Aro" un concert simfonic solemn, organizat de ministerul educaţiei naţionale, cultelor şi artelor, în amintirea tragicei nopţi de 29/30 Noemvrie.

Acest concert este dat de orchestra „Filarmonica" cu concursul corurilor „Academiei Regale de Muzică" şi „Operei Române".

Beneficiul acestui concert va fi destinat în întregime „Ajutorului Legionar".

Ţinuta de seară, obligatorie. Pentru legionari, cămaşa verde.

Locurile (dela 80 la 250 lei), la agenţia „Filarmonica" din str. Lipscani nr. 18, telefon: 3.73.04 şi la agenţia teatrală „Impressa" din str. Câmpineanu nr. 4, telefon: 5.19.08.

POMENIREA CĂPITANULUI CORNELIU ZELEA CODREANU, LA TÂRGOVIŞTE

25 Noembrie

Cu începere de Miercuri, 27 Noembrie, c., până Sâmbătă, 30 Noembrie c., în fiecare zi, la ora 19 jumătate, se vor oficia, slujbe religioase, la catedrala din Târgovişte şi la toate bisericile din judeţ, pentru pomenirea lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor şi Decemvirilor.

Vor asista toţi legionarii din garnizoanele respective.

Generalul N. Tătăranu: Acum un sfert de veac

Carte ostăşească de o deosebită importanţă morală în aceste vremuri când puterea naţională şi ostăşească au nevoie de a fi ridicate la înălţimea cea mai mare. Cartea este un isvor preţios de pilde vii, de felul cum trebue să lupţi în viaţă ostăşeşte pentru a fi la înălţimea chemării datoriei de sânge, la înălţimea cerinţelor existenţei noastre naţionale.

A fi vrednic—viteaz şi erou—câteva clipe, până ce un glonte sau schije de obuz îţi curmă firul vieţii — nu este de ajuns întru împlinirea datoriei. Adevărata luptă în viaţa ostăşească cere sacrificii mari în tot cursul vieţii şi trebueşte dată cu hotărâre, îndârjire şi până la ultima picătură de sânge: să nu te dai învins ori care ar fi pericolul şi piedicele ce întâlneşti în cale. Numai astfel se câştigă victoria şi în viaţa de toate zilele şi pe câmpul de luptă.

Numai cine luptă învinge, cine nu luptă este un învins înainte de luptă.

Partea I-a: Se descriu faptele de arme ale companiei I-a de ciclişti (batal. 2 v-tori), comandată de locot. Tătăranu N. ataşată fiind diviziei 1-a de cavalerie. Negreşit că faptele de arme sunt pline de învăţăminte. Compania a fost comandată cu pricepere, măestrie şi hotărâre. Marele învăţământ este însă: comandantul a reuşit să cucerească sufletele ostaşilor de sub comanda sa — şi să înalte puterea morală a companiei la înălţimea cea mai mare, să-l asculte şi să-l urmeze orbeşte. Prin ce mijloace? A aplicat principiile sădite în sufletul lui din şcoala de infanterie; şi-a iubit şi îngrijit ostaşii cu pasiune, i-a comandat cu dreptate, omenie şi severitate, a dat pildă vie, cu fiinţa şi faptele sale. Iată secretul cu care se mândresc şi bătrânii ostaşi cari culeg roadele muncii şi faptelor lor prin faptele elevilor lor. Să citâm din carte câteva rânduri care arată valoarea celor spuse mai sus:

„Am adunat compania în jurul meu, m'am uitat în ochi la fiecare şi le-am spus câteva vorbe, care în acea împrejurare erau ca o despărţire.

„Băeţi! Eu am să plec mai departe cu acei care mai pot merge. Acei cari nu pot să rămână! Să-mi dati armele voastre ca să nu cadă pradă duşmanului. Tu, Şoldane, sue pe calul meu, că ai picoarele prea umflate! Tu, Grăcea, dă puşca la căruţă: Constantine de ce ţii capul în jos? Incă puţin curaj! Emoţia începuse a mă copleşi şi un nod de plâns mi se puse în gât. Soldaţii începură a hohoti şi a ridica glasul, spunând că ei nu rămân nici unul să cadă în mâna duşmanului şi c'ar fi mai bine să le ridice viaţa".

Ce sfântă legătură sufletească între comandant şi ostaşii lui. Aceasta este măestria de a comanda, care cere iubire îngrijire părintească, voinţă, hotărâre, energie şi fapte pilduitoare.

Partea II-a: Prizonieri, fuga prin ţară.

Partea III-a: Fuga în munţi şi trecerea frontului.

Locot. N. Tătăranu, sublt. Vasile Iacobescu şi sublt. Florian Rădulescu — Sfânta Trinitate—se hotărăsc să nu mai sufere înjositoarea situaţie de prizonier şi a lupta cu toate peripeţiile unei fugi — să trăiască viaţa sbuciumată a haiducilor prin codrii şi munţi, numai să treacă blestemata piedecă a frontului, să ajungă la armata română, unde să reia lupta din nou, pentru înfăptuirea dreptăţii neamului.

Chinurile şi suferinţele îndurate pentru atingerea scopului sunt mişcătoare şi înălţătoare. Se vede ce rol însemnat are hotărârea îndârjită şi voinţa neclintită, de a învinge cu orice preţ toate obstacolele ce se ivesc în cale, pentru a fi victorioşi. Au suferit foamea, frigul, obstacole şi moartea. Au îndurat cele mai cumplite şi chinuitoare clipe de frică, de a nu cădea din nou în mâinile duşmanilor, şi nu s'au dat învinşi până ce n'au reuşit a trece prin rândurile vrăşmaşe. Voinţa de a învinge a triumfat „Voeşte şi vei putea" s'a împlinit. Iată: răsplata morală ce înobilează sufletul şi câleşte adevăratele caractere ostăşeşti.

Cartea trebue citită şi simţită, simţită adânc, de sufletele tinerilor ostaşi doritori de a fi la înălţimea chemării lor. Eroi „nu sunt numai cei care mor în luptă, piept la piept cu vrăşmaşul, ci şi acei cari luptă cu îndârjire cu toate suferinţele şi cruzimile vieţii pentru a fi eroi în viaţă şi de mare folos neamurilor.

Autorul trebue să se bucure pentru opera înfăptuită, operă care contribuie la înălţarea puterii morale a neamului şi oştirii. Şi bucuria este şi mai mare a bătrânilor dascăli şi comandanţi, care citesc operele elevilor lor. Poate singura recunoştinţă şi recompensă în viaţă şi cea mai nobilă.

Cărţi ostăşeşti ca „Fata Moarte", şi „Acum un sfert de veac", trebue popularizate adică tipărite în zeci de mii de exemplare şi răspândite mai ales prin cazărmi, căci se găsesc în ele adevărate isvoare morale dela care se pot adăpa cu nesaţ sufletele viitorilor apărători ai Patriei şi neamului românesc.

GENERAL C. DRAGU